

במה ראשונה

נוצרי קווא ליבה וסיון

יוני 2016 - סיון תשע"ו

רשימת הכותבים:

אביגיל רייכר - חטיבת ביניים דורות
אופיר כהן - מקיף ט
אור אילני - אחרון הבילויים
אור יונה - מקיף עירוני ט'
אנה קשטנב - אחרון הבילויים
דניאל פורקוש - חטיבת ביניים דורות
טל לושקנסקי - בית הספר למחוננים ע"ש חן ורדי
יותם טיחובר - בית הספר למדעים ואמנויות
ליאל קירקל - הגימנסיה הריאלית
לידור ברוך - חטיבת ביניים אמירים
מור שטיינברג גולן - בית הספר למחוננים ע"ש חן ורדי
מיתר ג'וליה אלגריסי - מקיף יב' המעיין
מרק ליס - בית ספר עמית עמל
נועה גלץ - מקיף ז' - "רביבים".
נועה ממיסטלוב - חטיבת ביניים דורות
נועה פרוז - חטיבת ביניים דורות
ניתאי נדיבי - הגימנסיה הריאלית
חנאל מלינצקי - מקיף עירוני ט'
שיר בן אבו - מקיף עירוני ט'
שפי וייסמן - בית ספר אמירים
שרון ליטבין - בית הספר למדעים ואמנויות

תלמידים יקרים,

בעידן של ריבוי עחצי התקשורת, של תרבות מקוונת ומיידית, עלינו לעודד את בני הנוער להכיר מקרוב את יופייה של הספרות העברית בשירה ובפרוזה, ולקדם את הכתיבה בקרב הדור הצעיר. "במה ראשונה" מהווה הזדמנות לתת דחור ליצירה האישית שלכם ולהשמיעה באוזני קהל.

לא לחינם ידוע העם היהודי כעם הספר. כולי תקווה כי נצליח להטמיע גם בכם, הדור הצעיר, את האהבת הספר והיצירה העברית, ונגביר בכם את הסקרנות והרצון לדעת עוד ועוד.

ראשון לציון גאה בנוער האיכותי שלה, נוער פעיל, ערכי והישגי. מטרתנו היא להעניק לכם את הכלים לממש את הפוטנציאל הטמון בכל אחד ואחת מכם, תוך חינוך לערכים, לאהבת האדם ולכבודו, לאהבת ארצנו, לאזרחות טובה ולתרבות, השכלה וידע נרחבים.

לנו אחר חלומותיכם, שמשו דוגמא ומופת לכלל בני הנוער.

*"המלימה לאני מנסה אפליג היא באמצעות כוח המילה הכתובה,
אקרום אק אלאו, אקרום אק אבראג - ונסני פכאל אקרום אק אראות.
צב - ולא יומי, נצה פכאל." ארנסט המינגווי*

המשך עשייה פורה ויצירתית!
ברכה צויליך
מנהלת יחידת מחוננים ומצטיינים

יוצרות ויוצרים צעירים

בכל שנה מחדש אני מתפעם מהיצירות המופלאות שאתן/אתם מזכים אותנו!

האיכויות, היצירתיות, עוצמת ההבעה, התובנות העמוקות מרשימות ומרגשות.

לעיתים אנו מתקשים להאמין שמי שעומד מאחורי תוצרים אלה הם צעירות וצעירים שהיצירה היא פשוט חלק בלתי נפרד מהם.

זו אומנם "במה ראשונה", אך לבטח לרבים מכם אין זו היחידה והאחרונה.

מערך ומוקיר,
ניסים כהן
מנהל אגף הפרט
מינהל החינוך

הזאב / נועה גלץ

הזאב פסע בין הצמחייה הדלילה המוארת לאור הירח הצהבהב שומע את המכוניות העוברות בכביש המרוחק.
האוויר היה קריה. צינת הלילה השקיטה את מנוחתו בזמן שחיפש לעצמו טרף.
הוא ראה לפתע תזוזה בין העשבים השוטים, הוא הנמיך את גופו ופסע בצעדים איטיים לכיוון העשבים הזזים. היה משב רוח קליל אך לא כזה שיגרום לתזוזה כזו של העשבים.
הוא נשם עמוקות והריח את הלילה. הוא התקדם לעבר המקום בו ראה את התזוזה וראה עכברון מתרוצץ לו בבהלה בין העשבים. 'מסכן', הוא חשב, 'אין טעם שאוכל אותו', חשב וזקף את ראשו. העכברון הרגיש בו, קפא במקומו והביט בזאב בעיניים המביעות תחנונים על מנת שירחם על חייו. נראה היה כי היה כבר ניסיון טרף ונחלץ מכך בקושי. "אני לא אוכל אותך, אל תדאג." אמר לו הזאב. "תודה לך!" ציץ העכברון ורץ בין הצמחייה עד שלא נראה עוד.
הזאב נאנח ונשכב על האדמה הקרה בעודו מביט בירח הכמעט מלא ומהרהר לו. 'אני כבר זקן מדי מכדי לרדוף אחרי יצור כזה חסר אונים... אוכל למצוא דבר טוב יותר... אולי פגרה...' חשב הזאב ונאנח שוב. נרגע תחת אורו של הירח עם צינת הלילה העוטפת אותו - כולם ישנים, אפילו הצמחים, שקט ושלוה מורגשים באוויר ומניחים לו להירגע ללא דאגות.
זהו היה הזמן האהוב עליו ביותר - רק בגלל שהוא יכול להירגע מבלי שיפריעו לו - כי הרי ממילא כולם ישנים.

לאחור / לידור ברוך

שם עמדתי והימרתני את פי
באומרי שלא אשוב עוד לשם
ואהבתי
הפכה לנציב מלח

ללא שם / ליאל קירקל

הרבה זמן לא נפגשנו
ולמען האמת,
התגעגעתי.
התגעגעתי לאמת שיוצאת
כשזה רק אני ואתה,
לשלמות היצירה.
אתה דף חלק ואני משרבטת
את כל אשר עולה ברוחי -
אתה סופג את כולי
את הטוב ובעיקר את הרע.
ואתה לא מתלונן.
בחיים לא אמרת שנמאס,
תמיד הקשבת והיית -
היית שלי.

ללא שם/ ליאל קירקל

וגם זה יעבור
כמו עלה שנסחף
באמצע סערה
ביום קר.
זה יחלוף
כמו הדמעה
שזלגה על פניי
בגללך שלשום.
ההרגשה
ואיתה בתקווה,
גם אתה
תישכח.

מורטיריום / יותם טיחובר

ליטופיך צורבים את בשרי
והגוף מתענה,
אך אני דואליסט
והנפש מתעלה.
אני מחבק אותך,
מקבל את האש
כמרטיר המקבל את הכאב.
בקחב נתאחד
ונהיה לשילוש קדוש:
אני, את
והסבל.

נעמי / יותם טיחובר

- א. ידה החומה מלטפת אותי
כמו אמא אדמה
המלטפת זרע קטן טרם האביב.
ואכן, היא פורחת
ומלבלבת;
ואני נותר אדם.
- ב. עיניה החומות בוהות בי,
ספק בשעשוע ספק בתמיהה,
ואני מרגיש כמו נבלע
באדמה הטובענית שבתוכן.
לבסוף אני משחרר את אחיזתי בעולם
ונותן לה לסחוף אותי,
מקווה לשרוד את הנפילה.
- ג. שפתייה האדומות נושקות לי,
נשיקה קטנה וחמקנית.
ואני ממשיך לתהות
איך מעשה שנמשך לא יותר משנייה
שורף אותי
כמו הייתי עלה קטן באש גדולה.
וכבר לא נותר דבר.

דמעה / שפי וייסמן

הנה אני
מההרת
כשהמיטה את כובד משקלי
סופגת
האם הדמעות
מנשמותי הן באות
או שמה
אלה רק האלרגיות.

שיר שקנט/ שפי וייסמן

אפילו לדממה יש
רעש
שהופיע בילדותי
סירנה
בלתי פוסקת
שכיום בהגיעה
לוקחת את
שפיותי

האם/ יותם טיחובר

על לשוני חרוט טעמו,
כזיכרון שלא יעלם.
מראהו נתון בעיני,
צעיר נצחי שעזבני.
ודמי שלי זורם גם הוא
מאיים להתפרץ כשלו
ולהותיר לי לא דבר.
(ובעצם,
האם נותר לי משהו?)

היי סבתא/ מזר שטיינברג גולן

היי סבתא את יודעת שאת מזדקנת?
אני שמחה שאת מזדקנת. באמת.

אני שמחה שאת מרגישה כל כך הרבה כאב למרות הלב השבור שלך שבחיים לא חשבתי שיחזור לעבוד שוב.

בבקשה תשכחי אותי סבתא עוד כמה פעמים כדי שאוכל להיות הילדה האחרת ההיא שוב. הכחול בעיניך כבר מתבהר עם הזמן ונעלם. תמיד אמרת שאת אוהבת את הים אבל אני חושבת שהוא מנצל אותך בימיך האחרונים וסוחט ממך את טיפת הצבע האחרונה מעיניך. היית צריכה להתאהב באדמה סבתא, ואז לא היית מרגישה מאוימת על ידי אהובך. תפסיקי להביט בשעון כל הזמן סבתא, את ממילא לא רואה את המספרים. אמא אמרה שאת לא רואה דברים קטנים מדי אז איזה מזל שאני כבר גדולה. את יודעת שגבהתי סבתא. אמא אמרה שהיא עקפה אותך בגובה שהייתה ילדה ועכשיו גם אני רוצה לבדוק. תעמדי בשבילי סבתא? את לא עומדת.

אני מתגעגעת לימים ששיחקנו ביחד. היום אני משחקת לבד באוכל שלך. מועתת אותו קצת ומנסה להניח אותו בין חניכייך.

למה את כבר לא מציירת איתי יותר סבתא? חסרים לך צבעים סבתא? לא, חבילות טושים כבר יש פה מספיק. את זקוקה לדפים לבנים סבתא? - לא, כל אחד פה מסתובב עם קלטר מלא דפים. את צריכה מים סבתא? לא, הם דאגו לחבר לך שקית מלאה מים ישר לווריד. אם יש לך הכל, אז למה את לא מציירת סבתא?

למה את מתייפחת באמצע הלילה סבתא? אני מנסה לישון. בבקשה חכי לבוקר ואז אלטף את ראשך המקריח.

את רוצה שאקח אותך מפה סבתא? את לא עונה. אז זה אומר שלא?

תמצצי פעם אחת לכן ופעמיים ללא. את ממצמצת כל הזמן בלי הפסקה.

תסתכלי עליי סבתא. למה את לא מסתכלת? לבשתי את הבגדים הקצוצים שאת לא אוהבת כדי שתתעוררי ותעירי לי. למה את לא מתעוררת?

סבתא תפסיקי כבר לגדל גידולים בגוף ותחזרי לגדל את העגבניות שאני אוהבת, גינת הירק שלך נהייתה מוזנחת בזמן האחרון.

את זוכרת סבתא שהייתי קופצת על הטרמפולינה הגדולה בחצר גבוה גבוה ואת היית אומרת לי להיזהר לא להיתקל באיזו להקת ציפורים בדרך לקפוץ על הענן. נמאס לי כבר סבתא שהדבר היחיד שקופץ פה הוא הג'לי שמוגשים פעם ביום והוא באמת קופץ לבד כאילו יש לו חיים משלו. סבתא קחי לך חיים משלך כבר. אני עדיין לא מוכנה שתגיעי לעננים לפניי, את יודעת כמה תחרותית אני סבתא. סבתא, את רוצה שאקרא לך בשמך? תגידי את בכלל שומעת אותי כדי שאקרא לך? - כמוכן שלא. בשביל מה האוזניים הענקיות האלה אם את ממילא לא שומעת שום דבר. תביאי את האוזניים לסי שבאמת צריכה אותן, הסבתא של כיפה אדומה שמרגישה עלובה מאז שראתה את אוזניי המרשימות של הזאב תספרי לי סיפור כמו פעם. מה קרה עם הזאב, סבתא?

סבתא אני אפרק לך את כדורי הטיניס מרגליות ההליכון אם לא תקומי עכשיו!
סבתא הם חצים כבר לנוע במסדרון! עוד רגע וישכחו שהיו כדורים מלכתחילה ויחשבו שהם סתם רגליות. לא היית רוצה שדבר כזה ייקרה, נכון?

סבתא, ג'נגו לא מפסיק לקפוץ כשמישהו נכנס הביתה בתקווה שזאת את עומדת כפופה בפתח הדלת. תמיד אמרת שהוא לא סתם כלב. אני אומרת שאת לא סתם סבתא ובגלל זה אני לא מפסיקה לקפוץ בכל פעם שאני שומעת רעש בחדר- אולי תקומי ותתעוררי, לא בשביל כל הסיבות שציניתי אלא בשביל כל אלה שהם לא רק מה שהם אמורים להיות. רק סבתא. רק כלב.

סבתא, זוכרת את שרשרת הברונזה הנפתחת שקנית לי עם התמונה שלנו בפנים? שתדעי שלא פתחת אותה אפילו פעם אחת כי היא נועדה להזכיר לי את מה שכבר אינו ואני לא יכולה לשחרר אותך לעננים לפניי. אז אני סומכת עלייך שבחרת תמונה יפה של שתינו למרות שיכול להיות שאוהב יותר אחת מכוונת.

איך את מכינה את הקציצות של ג'נגו, סבתא? הוא לא מוכן לאכול שום דבר אחר. כשאני מנסה לעבוד עליו ולהגיד שאת פשוט לא יוצאת מהמטבח בזמן האחרון, הוא מזהה שהפחריי לחם שלי לא פוזר בין התבלינים והבשר כמו שאת מפזרת. אז ההמולה במטבח מתפזרת ואני נשארת עם קילוגרמים של בשר-את רוצה לטעום? אולי תאהבי והקציצות שלי יהפכו לקציצות של סבתא. כרגע את לא יכולה לחיות בלי מכונת ההנשמה אבל אולי תרצי בעתיד לחיות רק עם הקציצות שלי ולא בלעדיון.

האחות פה אומרת שתהיי בסדר סבתא. תמיד רצית אחות משלך ושתעשי הכל בשבילה. אז הנה סבתא תתעוררי בשבילה, תתעוררי כבר בשביל אחות אחרת.

אני מקווה שהים עוד לא שאב ממך את כל הכחול בעיניך. אני רוצה להביט בהן לעומק. תתעוררי בבקשה לפני שיהיה מאוחר מדי.

אולי הן כבר אפורות עכשיו, אולי הזמן רץ מהר מדי.

אני מקווה שבשבילך סבתא הזמן יהיה איטי יותר מאחר ואת צועדת לאחור, נהפכת לנמוכת קומה כפופה שזקוקה שיחצו וילבישו אותה, את הופכת לתינוקת סבתא, לאחות הקטנה שתמיד ביקשתי מאבא.

צבע טרי / מזר שטיינברג גולן

תמיד רציתי להיות אבא. אף פעם לא שאפתי להיות מהאבות שמטיסים את הילדים שלהם עד הירח. בסך הכל רציתי שהילדים שלי אף פעם לא יפסיקו לחפש אחר כוכבים נופלים. עכשיו אני יושב על הספסל החום בגינה עם הצבע הטרי ומצטער שלידי לא יושב ילד. אם לידי היה יושב ילד היינו שנינו קמים עם כתמים חומים על בגדינו והיו אומרים לו שהוא דומה לי שתי טיפות מים או ליתר דיוק שתי טיפות צבע. אבל אין לי ילד שישב לידי או ילד מתלהב שרק למד לקרוא ויעדן אותי בשלטי צבע טרי. אני לא מעז לקום. בלי ילד קטן אראה מטופש עם כתם חום גדול על מכנסיי. אני נשאר לשבת וממשיך להצטער.

החלום יעלם והסיכוי להמשך. אני מחפש את הבגדים ששמתי על השולחן בעודי עירום. קר לי. אני גוגע בנייר כלשהו ומרים אותו, הציור! הוא כנראה נפל כאשר שמתי אותו בתיק חשבתי. הכול מוכן צעקות עולות מחדר השינה של הורי ואני לוקח מהר את חפצי ושוטט במדרגות. מישל מאחורי היא צועקת לי משהו אולם אני מרוכז בלצאת במהירות מהבית. מישל רצה מאחורי, אני יוצא לחצר מחכה שנייה ותורק את הדלת כאשר הצעקה הראשונה נשמעת.

- "תעזוב אותי כבר! מה הבעיה שלך!!"

אימי צועקת

- "יואו "

היא אומרת.

- "הם עוד פעם רבים"

היא ממשיכה

- "מזל שיצאתם בזמן"

אנחה יוצאת מפי. כל בוקר זה מפחיד אותי הידיעה שכול צעקה היא עוד סדק לעבר הגירושים...

- "אני מפחדת"

- "שמה?"

אני לא צריך תשובה לזה. דמעות עומדות בעיניי.

- "הכול יהיה בסדר"

אני אומר. אני מנסה להאמין בכול כוחי שאני צודק ושהמילים היוצאות מפי נכונות,

אבל קשה להכחיש מידע שידוע מראש. כאילו היא קוראת את מחשבותיי עצב מתגנב אל פניה.

דמעה יורדת.

אני בא אליה באיטיות, היא מתקרבת לאט כך שריסיה גדלים לנגד עיני. היא חונת אלי. אני עוצם את עיני ומרגיש את שפתיה הרכות על שפתי. הלב שלי מתפוקק ואני מחזיק את עצמי עומד ככל שאני יכול ומרגיש אנרגיה שמתפשטת בגוף כמו הרעל הכי מהיר אך במקום להרוג אותי היא נותנת לי רצון לחיות את הרגע. ופתאום חושך.

אני חש את שמיכת הפוך על גופי המצומק ולא זז בצפייה להמשך החלום, אך כלום לא קורה אני פותח חריץ ואור נכנס לעיני ואני סוגר אותן מיד. אני מרגיש אומלל ומדוכא כאילו משהו הוציא את השרירים מגופי ורצה שאני אסתדר. החלום התגלגל שוב ושוב בראשי ואני מבין שעוד כדקה אני אשכח את החלום. צמרמורת עוברת בגופי כאשר המזגן מתחיל לפעול ואני מרגיש את הגל הראשון שמקרר את גופי. אני משליך מעלי את שמיכת הפוך וקופץ מהמיטה אני תופס את הכיסא ומתיישב עליו בכזאת מהירות שהייתי מקבל מדלייה על מהירות יתר תופס דף חלק ומצייר אותה כמו בחלום: שערה החום הסמיך והמתולתל מועף ברוח. כל תלתל ותלתל. אני נתקע כאשר אני מגיע לצייר את עייניה האפורות, ועוצם את עייני מנסה להיזכר. אני פותח את עיני ומשפשף אותם ומשעין את הראש על ידי כאילו ראשי כדור באולינג ענק וכבד מלא מחשבות. אני מסתכל בשעון ומבין שאני צריך ללכת להתארגן לוקח את הציור ודוחף לתיק. אני רץ במדרגות בדרכי למטה כדי להעיר את מישל. אני נעצר מול דלת לבנה ועליה שלט מעוצב עם תמונות חבריה כאשר אני רואה תמונה שלי ושלח מכיתה ו' עולה על פני חיוך קטן אולי אני חלק מחייה. למעלה כתוב שמה באותיות סגולות נוצצות "מישל".

אני מרים את אחת מידי אל הידית ולרגע עוצר, היא קוראת לנו תאומים אבל אני חושב שהיא אחות הקטנה שלי, עווד כשהיינו בכיתות נפרדות אנחנו לא תקשרנו טוב ואני יכול להאשים רק את עצמי כי אני זה שהפסקתי לדבר איתה רק כי חשבתי שהיא מציקה לי כל הזמן והיא רק ניסתה להתיידד איתי. ועכשיו אני רק רוצה לתקן את זה כמו גשר חבלים שתלוי על חבל אחד שבכל רגע יכול להתפקע ואני עומד כרוצה לעשות משהו אבל הרגעים עוצרים מלכת.

החלום בהקיץ מתנפץ כאשר משהו קריר נמצא בידי אני לוחץ את זה למטה וכדרך קסם הדלת נפתחת. היא מוכנה. היא אוספת את שערה לפקעת גבוהה זה נראה כאילו היא אינה מבחינה בי ונפלט מפי שמה:

- "מישל"

היא נבהלה מעט ומסובבת את ראשה אלי במבט תמהה. היא נעמדת ולוקחת את תיקה הזוהר בצבעי הקשת,

- "את נראת טוב היום"

אני אומר. איך זה יצא מהפה שלי?

היא מחייכת אלי חיוך קטן וסומק עולה על פניה.

- "תודה"

היא ממלמלת. אנחנו ממשיכים להסתכל אחד על השנייה בעיניים מאמץ רב נדרש ממני כדי לנתק את מבטי ממבטה ומתבונן בחדר הכול שם בצבע סגול אני כאילו מתעוור לשנייה.

אני יוצא מהחדר ומשפשף את עייני לאור הנכנס מהפרגולה אני רואה כתמים המרצדים לסול עייני, אני ממשיך בכל זאת ועולה במדרגות מוריד באיטיות את הפיג'מה כאילו כאשר אני הוריד את הפיג'מה גם

דמעות זלגו מעיניי כמו מברד פתוח בעוד... בני? עמד ודיבר על בימה קטנה ליד הארון.
כל הגוף שלי היה קר וקפוא במקום.

לא הקשבתי לנאומים. מה זה חשוב? הוא מת, והוא לא יחזור, לא משנה כמה טוב רועי היה, וכמה ידברו עליו.
הרגשתי ידיים נכרכות סביבי. הבסתי לאחור וראיתי פנים דומעות, את פניו של יוני. החזרתי לו חיבוק ובכיתי על כתפו. זה לא היה חיבוק של אהבה - זה היה חיבוק של שני אנשים, שאיבדו את אותו אדם.
אדם יקר.

"תלחצי! תלחצי!" אמרה האחות שהחזיקה לי את היד.
יוני עמד מהצד השני וניסה להיראות רגוע - "קדימה מותק, את יכולה!". לו קל לומר חשבתי, והמשכתי ללחוץ. זיעה זלגה במורד אפי, גל של כאב עבר בגופי. צרחתי כמו שלא צרחתי מעולם.
האחות השנייה צעקה "הוא בחוץ, הוא בחוץ!" ואחרי כמה שניות התרוממה עם תינוק קטן, אדמדם ומכוסה בריר. התחלתי לבכות והושטתי את ידי לקחת אותו. שמעתי את נעמה בחוץ בוכה, היא כל כך רוצה לראות את אחיה הקטן והחדש, ושמעתי את תמר ששמרה עליה, גוערת בה על הרעש שהיא עושה.
אחת האחיות שאלה "איך ייקראו לילד?"
"רועי" ענה יוני, מחייך.

ישבנו, החבורה, על ארבעה כיסאות בשדה. יוני החזיק לי את היד.
מסביבנו התרוצצו חמשת נכדיו, שהיו ממש פעוטות, בלי חולצות ועם כדור ביד. ידעתי שעוד מעט יבואו ילדינו לקחת אותם הביתה.
יוני ניסה להסביר להם למה החמניות תמיד פונות לכיוון השמש, אבל אז רוני משך למאיה בצמה וכולם התחילו להשתולל ולרוץ עוד פעם.
"פעם אנחנו היינו הם, חבורת ילדים, בשדה, עם כדור ובלו חולצות"
אמרה תמר בחיוך, שפניה היו מקומטים ומלאי כתמי זקנה.
"ומתישהו הם יהיו אנחנו - חבורת זקנים, בשדה, שחבורת ילדים רצה להם בין הרגליים" יוני ענה. כולנו צחקנו והמשכנו להעלות זיכרונות מהתקופה שעוד היינו ילדים.
כשעצמתי את העיניים באותו רגע, ראיתי אותו - יוני ואני מתגוששים על הכדור, תמר בוכה וזורקת חציר על השיער של בני כי הוא משך לה בצמה, ואת רועי מתגלגל מצחוק כשהוא מסתכל עלי ועל יוני.
"למה את מחייכת?" שאל אותי בני.
"הבנתי, שאנחנו משאירים את השדה בידיים טובות".

בשדה, עם כדור ובלו חולצות / אביגיל רייכר

"עזוב את הכדור!" צעקתי על יוני בזמן שהוא רץ עם הכדור, כשברקע רועי התגלגל מצחוק. החולצות שלנו היו זרקות על הקרקע.
תמר בכתה ברקע וזרקה על בני קש כי הוא משך לה בצמה.
"סבתא! תגידי ליוני שייתן לי את הכדור!" קראתי.
"תפתרו את זה ביניכם" ענתה סבתא, והסתכלה על סבא של יוני בחיוך.
הוא חייך אליה חזרה ואמר "שטויות של בני ארבע", בטון מתנצל.
רצתי אחרי יוני ומעדתי על אחד מהעשבים השוטים שיש בשדה. נפלתי על יוני ושנינו התגלגלנו על האדמה ונפלנו אחד על השני. במשך כמה שניות סתם הסתכלנו אחד לשני בעיניים, ואז התחלנו לצחוק.

"תבקשי משאלה" הם קראו.
רק אנחנו היינו שם, בשדה, חמשתינו, כמו תמיד - אני, יוני, בני, תמר ורועי. עצמתי עיניים למשך כמה שניות ואז נשפתי על הנרות. אני רשמית בת 13!
כולם הריעו ותמר חיבקה אותי. לאחר מכן פרסנו את העוגה וחילקנו אותה בינינו.
אחרי כמה דקות יוני לחש לי - "לכי אל מאחורי ערימת החציר הגדולה, ניפגש שם עוד חמש דקות".
לאחר מכן הוא קם ואמר שהוא צריך לקחת עוד עוגיות מהבית שלו.
אחר כך קמתי גם אני ואמרתי שאני חייבת לשירותים.
ניגשתי למאחורי ערימת החציר, שם חיכה יוני. הוא התקרב אלי, אחז לי ביד ואמר לי - "אני מרגיש אלייך משהו שלא הרגשתי כלפי אף אחד, מעולם, אני חושב שאני אוהב אותך...".
לא ידעתי איך להגיב, התקרבתי אליו, ולפני ששמתי לב הוא נישק אותי.
זאת הייתה הנשיקה הראשונה שלנו. הרגשתי דגדוג עובר מהבטן עד השפתיים, הרגשתי התעלות, וחום עד בכל הגוף.
יוני התרחק משפתיי ואני התקרבתי לשפתיו שוב, והחזרתי לו נשיקה.

רועי יוני עמדו אחד ליד השני, במדים. כול החבורה הייתה שם, בשדה.
בני אמר להם "צ"ז" וצילם אותם ביחד. פשוט לא האמנתי שהם מתגייסים. הם היו הראשונים בחבורה שהתגייסו.
ניגשתי לרועי ונתתי לו נשיקה אחרונה - "אני אתגעגע אלייך" אמרתי לו. יוני התסכל בקנאה מהצד, ניגשתי לחבק אותו. זה היה מוזר להתנהג כאילו שהכל רגיל בינינו, כשזה לא נכון, יוני עדיין רוצה אותי, למרות שאני יוצאת עם רועי כבר שנה.
לאחר שכולנו נפרדנו פעם אחרונה לפני הגיוס ראיתי את יוני ורועי מתרחקים כדי לתפוס את האוטובוס האחרון לבסיס בדרום, והרגשתי משהו דומה לערפל מתפשט לי בלב.
תמר התחילה לבכות וראיתי שבני תפוס לה את היד, זה חדש.
באותו רגע הבנתי, שאנחנו לא אותם ילדים שרצו בלי חולצות עם כדור בשדה ושלא נהיה אותם ילדים שוב.
"הוא היה לוחם אמין, ואדם טוב שנפל במלחמה..." אני לא בטוחה מי אמר את זה.

ובתוך הסערה
 כמו נערה אבודה
 היא הלכה ותמהה
 היכן האובה.
 והמלחמה פרצה ואהובה אינה
 הוא אינו עוד שלה
 אלא של המדינה
 ושל משפחתה החדשה
 משפחה חמה וגדולה
 אך קרה בתוכה
 זוהי משפחת השכול
 אך זה לא סופה של הנערה
 למרות שבו היא חפצה
 אינה לה ברירה
 אלא לשאת את שארית דמו של אהובה
 את פרי אהבתם
 פרי שיגדל בעוד זמן
 בעוד ארבעים שבועות בלעדיו
 הפרי ייצא אל העולם
 ארבעים שבועות אלו הם תשעה חודשים
 שמכינים את הפרי אל החיים.

אורי שלי תמיד היה שונה, אחר.
 בכל מקום שבו הוא היה, הוא תמיד נראה לא שייך במיוחד, רוב האנשים חשבו שהוא סתם מוזר, או
 לא שמו לב.
 הוא תמיד היה לבד בצד, כותב במחברת ושותק. ואני? לא יכולתי שלא להבחין בו, ולאהוב אותו כל כך.
 היו לו כתמים של עצב בעיניים, שכל הזמן התרצצו במטרה לחפש משמעות, הוא סיפר לי שאף פעם
 לא הצליח למצוא אותה.
 הייתה לו צנצנת עם דמעות שהוא אסף, וגומת חן בצד שמאל, והוא שנא פסים. הוא חיבב את
 העצבות, ולפעמים היה נדמה שהוא טובע במחשבות, וכשהסתכלתי עליו לפעמים הצלחתי לאבד את
 עצמי. העובדות האלו נראות חסרות חשיבות אבל הן חלק ממה שהפך אותו לכל כך מקסים בעיניי.
 היינו מדברים במשך שעות, לא שמים לב לזמן החולף. וגם כששתקנו, זו לא הייתה שתיקה מהסוג
 המביך, אלא דממה חמימה ומלאת זיכרונות. פשוט כי לא היה יותר צורך במילים.
 לפעמים הקולות בראש היו מתגברים אז הייתי מלטפת ומחזיקה לו את היד. שיידע שהוא לא לבד.
 אורי שלי.
 הצלחנו לראות באמת אחד את השנייה, חזרנו להסתכל על העולם בפליאה ולא לקחת שום דבר
 כמובן מאליו.
 הייתי היחידה שהצליחה להיכנס לו ללב, אבל עם הזמן נהיה שם יותר ויותר חשוק והידיים התחילו
 לרעוד, כך שלא מצאתי יותר את הכניסה ורק התהלכתי מסביב כמו מטורפת ונתקעתי בקירות. וזה
 כאב לשנינו.
 קן. הכאבו אחד לשנייה אבל אולי זה עדיף על כאב הגעגוע. כי מי יחזיק לאורי שלי את היד עכשיו?

"כוכבת מזדקנת", אלו הלחישות סביב גברת שפיר. היא זוכרת את התקופה שקראו לה הגברת
 באדום ולא גברת שפיר. היא זוכרת ימים זוהרים, ימים שנצבעו באדום ובמועדונים, עכשיו הם צבועים
 בנוסטלגיה. עכשיו השמיים שחורים. גברת שפיר הסתכלה מבעד לחלון בית האבות, היא כעסה. החיים
 שלה נשברו כמו כוס זכוכית. זהו יום הולדתה השבעים ושלושה וחייה חלפו בלי אהבה, בלי ילדים, רק
 הגברת באדום. נשמעת נקישה על הדלת, גברת שפיר נועלת אותה, זה ייתן לה כמה דקות שקטות.
 היא מתיישבת על הכורסא, הכורסא האדומה, כמו האישה שהיא הייתה פעם, כמו האישה שרצה
 לשבת בכורסא אך לא יכלה. אישה זקנה וממורמרת כבר יושבת שם, נזכרת בימים טובים יותר. ימים
 מלאי אודם ויין, לא יסקי וזקנה. ימים בהם קראו לה הגברת באדום ולא כוכבת מזדקנת.

הלואה קטנה של 20 מיליון דולר / רונאל מלניצקי

שיגעון בוול סטריט, ישיבה דחופה של אחד מהבנקים הגדולים בעולם, פחד תמידי של התושבים ובלבול אצל חברות אבטחת המידע, לכל אלו גרמו רק 4 שורות טקסט רגילות שנראו כחסרות משמעות:

.First name: JE
 Family name: DF
 Credit card number: 1936-1940
 .Message: Guess how much is 20 million dollars 56 years after

בכל זאת אפילו 338 מיליון דולר זהו סכום נכבד גם לאחד הבנקים הגדולים בעולם, ואפילו אם נתעלם מהכסף הנלקח, הרי העובדה שניתן לפרוץ מאגר מידע של בנק בקלות כזו וההודעה המוזרה יכולים להוביל אנשים לשיגעון, במיוחד את בעלי הבנק, ואת האנשים ההיסטריים שלא יודעים לאן הכסף שלהם נעלם.

בית קפה בתל אביב, יושבים סביב השולחן 4 אנשים המשוחחים זה עם זה.
 "אם רק הסבים והסבתות שלנו היו כאן כדי לראות זאת" אמר שלמה לשמעון.
 "כסף זה לא מספיק כדי לכפר על הפשעים שהם ביצעו" ענה לו שלמה בחזרה.
 "אז מה אתה הייתה עושה" החזיר בתשובה שלמה, "אנחנו רק ארבעה אנשים, מה אנחנו כבר יכולים לעשות? אני חושב שעשינו כבר מעל ומעבר".
 "אתה צודק ידידי, אנחנו באמת עשינו את כל מה שיכלנו, אך אני עדיין לא מרוצה מהתוצאה, השלוש מאות שהצלחנו להשיג לא השפיעו אפילו במעט עליהם".
 "האם אתה משוגע" אמר פתאום מאיר, "עוד יתפסו אותנו אם נמשיך במעשינו, אתה רק מנציח את הסטראוטיפ שהם הדביקו לנו".
 "שתקו שניכם, סבתא שלי לא נרפחה לחינם כדי שתבכו כאן כמה כסף צריך לקחת, צריך להתחיל לפעול יותר ברצינות" צעקה אורלי כשהיא כועסת על שלושת הגברים ששייבו לידה.
 "תהיי בשקט את, אני לא רוצה שאנשים ידעו עלינו, ועל התכניות שלנו" לחש שלמה לכל השלושה לאחר ההלם הראשוני.
 ארבעת המבוגרים קמו, שילמו את החשבון ויצאו במהירות מבית הקפה כשהם מוקפים במבטים מסוקרנים.

באותו זמן, הנהלת הבנק הנבזז הייתה עדיין המומה, הם שכרו מפענחי צפנים כדי שיפענחו את ההודעה המוזרה, לאחר שעות רבות של עבודה המפענחים הודיעו שיש להם קצה חוט בפרשה המוזרה, ראשית השם הפרטי ושם המשפחה הם כנראה ראשי התיבות של הארגון, שנית מספר כרטיס האשראי הוא חיבור של שתי שנים שבכל אחת מהן התקיימה או אמורה הייתה להתקיים אולימפיאדה, בשנה השנייה המצינית הייתה אמורה להתקיים אולימפיאדה בפינ, אך היא בוטלה עקב מלחמת סין-יפן, ו-20 המיליון היה המספר המוערך לאבדות אזרחים משני הצדדים, אבל הם לא הבינו את הקשר בין הכמות שנגנבה למקרה שהועלה בתאוריה.
 תוצאותיהם של המפענחים לא הרשים את הנהלה, הם היו בטוחים שאלו טעו, ולכן החליטו להעלות

את החידה לאינטרנט, בתקווה שאנשים זרים יוכלו לפענח את ההודעה ולעזור. וכמובן לאחר שההודעה נשלחה לרשת, כל אתרי החדשות הגדולים פרסמו את הידיעה כי הבנק מוותר ומבקש את עזרת הציבור, כמובן שההודעה הגיעה גם לכאן, לארץ וגם לידיהם של גיבורינו. ארבעת המבוגרים רבו ביניהם על הפעולה שיש לבצע, שלמה הציע להסגיר את עצמם כדי לקבל עונש מופחת, ואילו שלושת האחרים סברו כי הם אינם צריכים להסגיר את עצמם, סן הסיבה שהם עושים מעשים חשובים וגיבוריים והם לא ראויים לעונש על מעשיהם.
 שלמה מאס בכל שאף אחד לא מקשיב לו ותמיד דוחים את רעיונותיו לקצה, הוא החליט לעשות מעשה ולפנות לבנק ולספר להם שהוא יכול למסור פרטים בתנאי שהוא לא ייענש. וכך ביצע זאת, הבנק כמובן נענה להצעה האדיבה, שלושת האנשים האחרים נעצרו והובאו לחקירה אצל משרדי הבנק והמטרה.

הסיפור שהוצע לציבור גרס כי בפשע היו מעורבים שלושה פושעי סייבר, ומטרת ההודעה הייתה להטעות ולהסיט את החוקרים מפתרון התעלומה.

מה שהציבור לא ידע הוא ש"אנשי הסייבר" היו בני משפחות של ניצולי שואה ופעלו בארבעתם כדי לפגוע בבנקים שהעבירו כ 20 מיליון דולר לנאצים כדי לממש את האינטרסים שלהם, העברה התרחשה בין השנים 1936-1940 והסכום 338 מיליון דולר היה בעצם אותם 20 מיליון, רק אחרי אינפלציה של 56 שנים.

אצא לי אטיילה בעולם המופלא / אנה קשטנוב

ונגמרת בדלת הירוקה.
והלילות הקרירים,
המכבים המסתוריים והמפוזרים
עצים עומדים כמכשפים עם זקן ארוך
רשרוש שיחים, ריחות פרחים, מגע הרוך
של הטבע איתי.
איזה עולם נפלא, האח!

ובינתיים, אצא לי לטייל
להיות שבוייה בקסמיו של הנוף, את יופיו להלל
זוג ציפורים מקוננות
את הרקיע בכנפיהן חותכות
קול גלים שלו ונינוח,
מתנפץ על הסלעים.
אך כיצד המים נשארים רגועים?
זו תעלומה קשה לפענח.

בלוטים הנופלים על הראש מהספלול
תקתוקי המים, רשרוש עלים,
והנה יצא לו שבלול
כאדון שיצא עם כובע ומקל.
ולאן אתה מסהר?

לאושרי אין גבול בשמש היוקדת בקיץ,
בשלכת העלים בסתיו,
ובאביב הפורח שוב הצמחייה לובשת
את בגדיה בצבעי לבנדר - זהב

בחורף אור לבי אינו דועך
והיה החורף נר לרגלי
טיפות המים מרקדות על חלוני
כהרף עין שמייים בוכים הותירו
אלפי דמעות דמויות טל.

אלך לי ימינה ואפגוש את אמנון ותמר
אפנה שמאלה ואתקל באברש הפורח
ארד לים, כך לבי אמר
והשקיעה מרטיטה ומרנינה, עד נמקי נשמת!

ובינתיים אצא לי לטייל ואביט לי בעץ רם ונישא
או על בנין מרהיב, רב - קומה
עליו הצמחים המטפסים
קולעים משורשיהם מין צמה
שמתחילה מחלונות סגולים

כשנפלת רחוק מדי / שיר בן אבו

בית א':
רציתי לכתוב לך,
את מה ששוכחים לכתוב עלי.
רציתי לשמוע קול,
שיראה לי שאתה כאן
נושם וחי.
אבל אתה לא ענתה למחשבותיי,
אתה לא דיברתה,
שתקת.
ונשאת רחוק מאחורי:

פזמון:
רציתי רק לנשום,
לחלום את הרגע.
שתבין את הכאב,
שאין משמעות לסליחה.
רציתי לחיות אתך,
להמשיך את תמיהותי.
אבל אתה לא היית שם
כדי להחזיק את ידי,
כשנפלת רחוק מדי.

בית ב':
לכתוב למלך,
שאת יודעת שלא ישמע.
ליראות את היופי,
שרושם את הסוף
אבל מתחיל בשנייה.
רוצה להבין שאין לי מה להפסיד,
אבל העבר מתרחק
ואתה נשאת רחוק ממני,
לתמיד.

אטמוספירה / מיתר ג'וליה אלגריסי

ארצה לנשום אותך,
רק למעט רגעים,
שאזכר בריחך המתוק,
בשפתייך הרכות,
בעורך המחוספס והנעים,
בגופך החזק והחמים.
אנשום אותך,
מעט,
לזכר אותם הימים,
שנשמנו אחד את השנייה,
למשך זמנים ארוכים
ובבת אחת
ביציאה מהאטמוספירה שיצרנו לעצמנו-
הגיע הריק,
נותרתי ללא אוויר לנשימה,
ללא אתה לנשמה.
ואתה?

תישאר / מיתר ג'וליה אלגריסי

תישאר.
רק ללילה,
רק להלילה,
שנוכל לאהוב שוב רק לכמה שעות,
משקיעה לזריחה
ותלך עם בוא השחר,
או שלא.
תישאר.
רק ליום,
רק להיום,
שנוכל לאהוב שוב רק לכמה שעות,
מזריחה לשקיעה
ותלך עם בוא הערב,
או שלא.
תישאר.

סיפור על דבורה ופרח / אור אילני

באחו גדול ורחב אופקים חיים מליוני פרחים יפים.
חלקם צהובים וחלקם ורודים,
חלקם אדומים וחלקם כחולים,
ישנם גבוהים וישנם נמוכים,
ישנם בשרניים וישנם דקים,
ובצד האחו בגבול עם היער מתחבא לו מתחת לסלע פרח יפה תאר, צבעו העז לא נודע לאף אחד
מאז ואין עוד פרחים כמוהו באחו אף לא אחד.
לפרח מארחים לחברה חרקים אחדים... ויש ימים שגם הם לא באים.
והפרח בודד וכוזב. ומחכה לחלוק עם מישהו את הלב...
ותצא עם שחר מהכוורת דבורה מאושרת. את החיים היא אוהבת. הדבורה הזאת המיוחדת... שדווקא
היום שניתה את מסלולה והעפה למקום בו מעולם לא איבקה.
ועיניה החדות שמו לב לעלה כותרת מלבלב. ירדה הדבורה למתחת לסלע ומצאה את אותו הפרח
הדומע.
ויחליפו כמה מילים השניים. שאל הפרח "מהיכן? ומאיפה?" וענתה הדבורה "מהכוורת הנהדרת".
ויצחקו וישחקו וידונו בכל נושא שרק אפשר אך ניראה כאילו רק לפני רגע יצאה החמה וכבר פתאום
נעלמת היא לאדמה.
ותקום הדבורה ותגיד לפרח תודה ושניה לפני שאת כנפיה היא פורשת שואל הפרח "גם מחר את
מבקרת?" הסתכלה הדבורה על הפרח ושאלה "התחכה לי?" ויענה "אחכה".
ותענף הדבורה ותחזור לכוורת.
ותבוא בכל יום הדבורה את הפרח לבקר והבדידות של הפרח הסתלקה ומהר.
ותאהב הדבורה את הפרח רבות וחיכתה בכל יום הדבורה את הפרח לראות.
אך באים ימים קרים והגשם לא מאחר לבוא, מכת ברק נשמעה מנפת הכוורת הדבורה והפרח הפסיקו
בבת אחד את הפטפטת, ותענף הדבורה בחזרה לכוורת ולא תראה זכר.
ותתאבל הדבורה ימים ולילות בקושי אכלה בקושי שתתה ולא הלכה לפרח עד סוף העונה... דבורה
קטנה חסרת כוורת ליום האביב הראשון מתעוררת, על האבלות מתגברת, ואל פרח האובה חוזרת.
אך ברגע שאל המקום היא מגיעה רואה היא פרפר יפהפייה מדבר עם הפרח האובה.
ותכיר את מבטו של הפרח. ותדע שאת ליבו הפרפר היפהפייה לוקח.
הדבורה ארבה בין העצים חיכתה רק שהפרפר יעלם לשאר הפרחים. ברגע שזה קרה יצאה הדבורה
מסחבואה.
ואמר הפרח "אותי את השארת לבדי ואת הפרפר אני הכרת" ותחרד למשמע דבריו הדבורה ותאמר
"קרה דבר נורא הכוורת נחרבה ואני נישארתי אחרונה, בודדה אני יותר מכל יום בחיי אני זקוקה לך
יותר מכל מי"י" התחננה הדבורה אך פרח לה עלה הפנה
"לא אסלח לך על זה, לא משנה מה פשר המקרה!"
תבין הדבורה כי בודדה נישארה. ותארח בכל יום בקו העצים
ותציץ על פרח ופרפר האוהבים
ותישאר שם בודדה ועצובה עד שבא יום מותה.

על מהירות (ועל תנועה מעגלית) / שרון ליטבין

מהי המהירות הדרושה
כדי להמשיך לנוע איתך
באותם מעגלים מדויקים?
והאם אולי, אתה מוכן
להאט קצת את הקצב?

ניצן שנקטף / אופיר כהן

הניצן שנקטף
לפני שהספיק להפוך לפרח
הניצן שנקטף
לפני שהספיק לראות שמש או ירח
הניצן שנקטף
לפני שהספיק לאהוב
לפני שהספיק לשאוב
כוח מהשמש החמה
ומהרוח הנעימה
לא הספיק לפרוח ולחייך
בלי שאף אחד יבין למה ואיך
לא הספיק לפרוח ולצרוח משמחה
לא הספיק להביא לעולם הזה ברכה
הניצן שנקטף
רשע אותו חטף
פרח שנקטף

אטלנטיס / שרון ליטבין

העולם שסירבת להראות לי
ורק בהצצות מעבר לעינית הדלת זכיתי
שוקע
כדאי שניפרד עכשיו
כי אתה מותיר אותה מאחוריך
בורח, מוכן להיות מוגן
ואני מנתרת לעברו
משתוקקת לטבוע

ללא שם / שרון ליטבין

תן לי לגעוש
בתוך הבור שחפרת בי
לשבור קירות גבש
שהקמת בתוכי
לרקוע בגללי ברצפה הנוקשה
ואז להישאב לתוך החול הטבעוני
תן לי להיקרע
בשירים שכתבת עלי

היסטוריה של כן ולא (ועל נשים מדוכאות) / שרון ליטבין

הצניחה באה ראשונה
אחריה קשיי הנשימה
הציפורניים חותכות
השיניים נוקשות
השפה נושכת
המילה נתפסת
ואתה משאיר אותי מרותקת
לרצפה קרה ומואבת
לומר לך
כן ולא ולא וכן
ואני איני דבר מלבד זה

אחרי כמה רגעים של שתיקה אני פותח אותן ואני רואה אותה ממוקדת במבטה אלי:

"אז אם אתה לא עייף, למה זה נראה כאילו אתה נרדם על הירך שלי?"

החלטתי שזה רגע מתאים לאמץ לעצמי תדמית של הוגה דעות עם מסקנות פילוסופיות על החיים,

ועם מבט זחוח פלסטי, "אני עוצם את העיניים כדי לראות יותר טוב"

היא גיחכה בשקט. "הידד. בולשיט פילוסופי:"

"כן, הרגשתי שזה רגע מתאים."

"אז ספר לי, ממשיך דרכו של אפלטון, מה ראית כשעצמת את העיניים?"

שוב הייתי צריך לחשוב. הרצון לומר משפט שהוא באמת בולשיט, אחד שלא באמת חשבתי עליו,

כמעט ניצח. משהו בסגנון של אני רואה את כל מה שהיה יכול לקרות אם הייתי אומר כן.

אבל מה שבאמת ראיתי לא היה קלישאה, אלא משהו הרבה יותר אמיתי. עוצמתי. כוחני.

זו הייתה הבדידות. זה כל מה שהצלחתי למצוא בחושך. הרגשתי את הסרעפת שלה עולה ויורדת,

ניסיתי להתמקד בקצב המרגיע של נשימותיה, אבל לשווא. לא הצלחתי להתנגד לזרועות העשן של

הבדידות, מתלפפות סביבי, חונקות את ריאותי.

"חלל ובדידות." אני משיב.

היא מגחכת. "דרמתי קצת, אתה לא חושב?"

"רוב הזמן אני לא חושב, זו הבעיה." החיך שלה נמתח עד הסוף, והיא חוזרת להרהר עם מבטה.

והנה, התחמקתי עם הומור מעוד סיטואציה שמכריחה אותי לחשוב. היא מחייכת, אבל חוזרת להביט

עלי בעיניים ממוקדות, כאילו חייתי לראות את החלל והבדידות וחזרתי לספר. ולא היה לי מה לספר

לה. מה כבר יכולתי לומר על הבדידות? שהיא משתקת? מדכאת? מביסה?

אולי שהיא המלכודת שהכי מסוכן ליפול אליה. שהטיפוס אל מחוץ לבור העמוק של הבדידות הוא

מיסר, כמעט בלתי אפשרי. שמדי פעם, האפשרות להניח את הראש על האדמה הלחה בתחתית,

לעצום את העיניים, להרפות את השרירים, ופשוט להישאר שם לנצח, הרבה יותר מפתה מאשר

הניסיון לצאת.

הצרצרים נראים קפצו למקום אחר, והחצר דוממת. השקט מקיף אותי ואותה עם ידיו הרחבות, כמו

חבר קרוב שלא ראינו הרבה זמן. שנינו לא אומרים סילה. הנדנדה נעה באיטיות קדימה ואחורה. עיני

נעצמות שוב, ואני מרגיש שהזמן לא מתקדם. כאילו נותרנו לחשוב ולא למצוא תשובה, לנצח. אבל

חריקות הנדנדה מעגגות אותי להווה, ואני פוקח את העיניים. אני מפנה את מבטי אליה והיא את

מבטה אלי לרגע אחד. אין לי סיבה לדאוג, נכון? הכל יהיה בסדר. היא כאן, אני כאן, אנחנו ביחד...

אבל משהו חסר. לפני שאני חושב המילים יוצאות ממני.

"את חושבת שאי פעם תצליחי להרגיש לא בודדה?"

היא מפנה את מבטה ממני אל החצר.

"כי אני פה איתך, אנחנו אחד עם השני, אני צריך אותך ואת צריכה אותי, ובכל זאת... אני בודד. את

בודדה."

היא נושמת עמוק. האוויר נאגר בריאותיה עד שהן לא יכולות להכיל אותו יותר, ובחוסר רצון היא נותנת

לו לצאת החוצה. הוא יוצא לאט, מאוד לאט, אולי כי קיוותה שלא ארגיש שגופה רועד אם לא אשמע

אותה נושמת. בלחישה חרישית והברורה ביותר ששמעתי אי פעם, היא משחררת.

"לא."

דמעות נקוות בפינות עיניה. ועיני כמו מראה לעיניה, ברגע אחד, גם הן התמלאו בדמעות. צפיתי

"ומה עם נשיקה ראשונה?" שאלתי, "או שאת רוצה לומר לי שאיבדת כל תקווה לרומנטיקה דביקה

בחיים שלך?" המילים התעבו לעננים קטנים של אדים, והתנדפו באוויר הלילה הצונן. ישבנו שנינו על

נדנדת עץ גדולה, מהסוג שיש בבתיים פרטיים עם גינה, מצונפים אחד לתוך השנייה. צליל החריקה

שלה היה הקול היחיד שהפך את הדממה.

"אני לא יודעת, אולי באמת איבדתי." גבותיה התעוותו במחשבה, "אבל גם אם לא, גם אם נשארה בי

תקווה שכזו, נשיקה ראשונה היא אותו הדבר כמו נשיקה שלישית. אותן התנועות, אותה הלשון, אותם

העפעפיים שנעצמים ונפתחים ברפרוף. היא השתתקה, ודחפה ברגלה את הקרקע כדי להמשיך את

תנועת הנדנדה. "אין באמת הבדל?"

הפצרתי בה. "את מפספסת לגמרי את כל הרעיון בנשיקה ראשונה. מה עם דפיקות הלב? ההחלטה

הרת הגורל? הבלבול והמבוכה?"

חשבתי שוב על המשפט וניסיתי להחליט אם הייתי ציני או לא. אני חווה הרבה בלבול גם בלי קשר

לנשיקות, זה בטוח. הסבתי את מבטי אליה, וצפיתי בעודה חודרת עם עיניה את החושך בחצר הריקה.

צרצרים נשמעו מרחוק, וחריקות הנדנדה שמרו על קצבן האיטי.

"אז... מה את מחפשת שם בחושך?"

מבטה נשאר מקובע על נקודה דמיונית באוויר. "לא יודעת." חריקות הנדנדה הפסיקו, ונותרנו עם שיר

הערש הלילי של הצרצרים. "משמעות." היא הוציאה מפיה, ספק אם באמירה או בשאלה.

ניסיתי להסתכל ישירות אל החושך, כמו שנראה שהיא עושה, וחשבתי:

אם מסתכלים טוב טוב, אפשר לראות שכל שיחה היא בגד הסוואה. מלכודת מכוסה ענפים ועלים

ביער עבות. כל שיחה היא בעצם דרך לשיחה אחרת - עמוקה יותר, סבוכה יותר, קשה יותר. נשיקה

ראשונה היא חולצה עם הדפס צבאי, אותה לובש הפחד. הפחד לא להיאבה. תיכון בו אני רוצה ללמוד

הוא בעצם חברבורות הנמר שמסתירות היטב את הפרידה מחיים ישנים. אינסוף שיחות שמסתירות

מאחורי שיחות אחרות, רק מחכות שיגלו אותן.

בפעמים המעטות האלו שאני איתה, אני מרגיש כאילו אנחנו במסע חיפוש. עם חיך על הפנים,

כי סוף סוף נפגשנו אחרי שבועיים בהם אושר אמיתי הוא פרי הדמיון, אנחנו צועדים ביער; והיער

מלא מלכודות, אבל אנחנו מלאי ביטחון. מצפים לנפילה הפתאומית אל תוך האדמה, בתקווה שתכיל

בתוכה את הדבר הזה שאנחנו מחפשים.

קווי המתאר של החצר היטשטשו בחושך. היה קשה להבדיל היכן נגמר השולחן והיכן מתחיל הכיסא,

כך שלחפש שם משמעות נראתה לי כמו משימה בלתי אפשרית.

"מש-מע-ות", חזרתי אחריה בשקט, מתעכב על כל הברה. הצרצרים נעלמו בשלב מסוים, והרגשתי

כמעט רע על כך שאני מפר את השקט עם התהיות הספק-מיותרות שלי. אבל זה היה מאוחר מדי.

ההזכרה של המושג המופשט הזה, ביטוי שלו במילים, קימט אותי כמו שקית חטיף ריקה. הצטנפתי

עוד יותר לתוכה, והרגשתי אותה מקבלת אותי, עוטפת את שנינו לכדור רגעי של חום ורוגע שאני לא

רוצה שיתפוגג לעולם. קיוויתי שיחד עם החום אני לא מעביר אליה גם את הפחד. עיני נעצמות. אם

רק הייתי יכול להישאר ברגע הזה רק לעוד שניה, ולשניה שאחריה, ולכל השניות שאחריהן.

"אתה עייף?" היא שאלה.

"לא, לא כל כך." השבתי לה בעיניים סגורות.

טרנד / ניתאי נדיבי

זה בסדר בעיניכם?
אבל רק בכך ובלא
חצו אותי,
בבקשה

זה בסדר בעיניכם?
אבל רק מאחד ועד עשר
תנו לי מספר,
בבקשה

זה בסדר בעיניכם?
חללות
בולעות אותי
מפרמטות אותי
פולטות אותי חזרה

אני מתבונן במסך
שהוא מראָה שהיא
אתם ואתן
אני

מי אני בעיניכם
החליטו עברי
בבקשה

בבדידות החמה עושה את דרכה על פניה. מהלכת ברוגע במסלול שהיא מכירה מאז שהיא זוכרת את עצמה, מגיעה אל סנטרה, ומטפסת משם אל פניי. נמהלת בבדידות שלי. הרגשתי את המשקל הכבד מנשוא של ההשלמה. הרגשתי את הדמעות שלי חורכות שבילים על פניי. היא כמוני. ועם ההבנה, הכל נהפך לדהוי פתאום. לא הרגשתי את החום של הדמעות. לא הרגשתי את העץ הקר של הנדנה. כאילו נמרחתי במשחה מאלחשת, כהכנה לניתוח. "נמאס לי!" אני אומר, ונשמע שהמילים יוצאות אבל מה שאני חצה לומר נשאר בפנים. "כל כך, כל כך נמאס לי!"

"אני יודעת, גם לי. אני מרגישה שאני נחנקת."
ואני לא יודע מה לומר לה. אני חסר אונים, כי אלו לא הרגשות שלה שאני מתמודד מולם. אלו הרגשות שלי.

שוב שקט. היא מפנה את מבטה חזרה אל החצר, וכך גם אני. בכל פעם מחדש מדהימה אותי הדרך בה נופלים למלכודת. כשסוף סוף צצה משמעות, אך מילים לא יכולות להביע דבר. כשהקרבה בינינו נהפכת אדירה, אך הבדידות נהפכת אדירה עוד יותר. כשאני מבין שאין דרך לצאת החוצה. כשהשקט נהפך לשירה.

המתת חסד / ניתאי נדיבי

וביום סן הימים
תשתנה בערתה של השמש.
במקום מימן
יבערו דמעותיה,
מחליקות לאיטן
על גופה העגול

היא תאסוף את קרניה
ובצעדי ענק איטיים
תעשה את דרכה
אל הים

ישתוקק הוא לבלוע אותה
ותשתוקק היא, להישכח בין גליו
למלא ריאותיה במי המלח שלו
לשקוע
ולעולם לא לזרוח שוב

דגים/ טל לזשקנסקי

אני מתעורר בתוך שיח, עיני לוטשות מבט בחרגול. עיניו השחורות מביטות בי לפני שהוא מנתר. כשאני נעמד, קוצים קורעים את בגדיי ושורטים את זרועותיי ורגליי. כל זיכרון הלילה שעבר מחוק מראשי. ליד נעליי שברי בקבוק וודקה. אני נלחם בעוד כמה שיחים, רגליי כושלות, עד שאני מגיע לשביל. אני מזהה אותו. זה השביל שמוביל לחוף הים. אני תוהה לאיזה כיוון ללכת, ובוחר לפנות לכיוון שבו הרוח מרשרשת בעלים.

נעבור כמה דקות, אני מגיעה לחוף הים.

מולי המזח, ועליו יושבת דמות, חכה משתרכת כפליים מגודלו. ברור שזה מישהו מהעיירה. בוודאי הרכב שלו בקרבת מקום, אולי הוא יוכל להסיע אותי חזרה הביתה.

אני הולך לעברו. שיער ארוך ואפור שלא עבר מקלחת זמן רב. מעיל גשם כתום שנהפך לחום. כובע מטולא. כשהוא שומע אותי מתקרב, הוא מסתובב, פניו העגומות נאורות בחיך.

"בן! בוא תצטרף אליי, ילדון. דגת פעם?" אני נד בראשי, נרתע. זה מר קולינס הזקן, שעד לפני כמה ימים, היה בגדר שמועה מבחינתי. "אה... שלום, מר קולינס. אני מצטער, התכוונתי... למעשה, חשבת שאתה מישהו אחר..."

"אה, זה בסדר. חתיכת מסיבה הייתה אתמול בלילה. עייף מכדי ללכת חזרה הביתה? אם תצטרף אליי, אני מבטיח להסיע אותך." אני מצטרף אליו, ומתיישב לצידו על המזח, כשלידי השני דלי מלא פיתיונות. אני לא בטוח מי מהם מסריח יותר מדגים.

"לא ידעתי שזאת עונת הדייג", "זאת לא." הוא עונה, ויש משהו מתריס בשתי המילים האלה, אז אני מחליט לשתוק. "ידעת שאתה קרוי על שם סבא שלך? בנג'מין. הוא מת עוד לפני שהגעת לעולם." אני מהנהן. כמובן, אף אחד לא מכיר את העיירה כמו מר קולינס. לא סתם קוראים לו "הזקן".

אנחנו יושבים, ושותקים. אף דג לא עובר, כפי שחששתי. אך למרות זאת, החכה עדיין נמצאת שם. נעבור זמן שנראה כמו שעות, הוא אומר בשקט, כמעט לוחש, "אני דג בשביל המשפחה שלי. הבנות אוהבות דגים."

שני דגים כסופים עוברים לצידנו, אחד יותר קטן מהשני. ליבי מתכווץ כשאני נזכר בסיבה שבגללה אני מכיר יותר טוב את מר קולינס.

"אני מצטער על אשתך, ועל הבת שלך. זאת לא הייתה אשמתיך"

הוא מחייך חיוך רפה ועצוב. אני זוכר עדיין את הכתבה. שריפה בבית משפחת קולינס. שתי הבנות נשרפו בחיים בזמן שהאב יצא לקנות ביצים לארוחת הערב.

שנינו מביטים ימינה, להריסות הבית. לא נשאר בו כלום עכשיו, חוץ מזיכרון.

"הן עם הדגים עכשיו, שוחות להן." הוא אומר, לוטש מבטו במים. אני מביט באופק. "כן," אני אומר, "דגים."

